

ЖИВЕ СЛОВО

Християнський вісник №8 Серпень 2015
Фонд блаженного священномученика Омеляна Ковча

ПОСТАТЬ

Топ-10 фактів з життя Андрея Шептицького

Початок, продовження на ст. 4

Сьогодні Церква святкує 150 років від дня народження Андрея Шептицького. Пропонуємо 10 цікавих фактів з життя Митрополита.

Факт 1. Походив з однієї з найбільш знаних у Львові родин – графів Шептицьких

Родина Шептицьких – це одна з найдавніших українських боярських родин, яка дала нашій країні багато відомих імен у розвитку греко-католицької та польської римо-католицької Церков. Серед них Варлаам, Атанасій і Лев Шептицькі, єпископи львівські. Атанасій та Лев Шептицькі були засновниками собору Св.Юра у Львові, де їх статуї сьогодні прикрашають фасад.

Батько Андрея, Іван Шептицький, походив із древнього лицарського роду Сасів, що отримав своє шляхетство від самого Данила Галицького за особливі заслуги перед князів-

Факт 2. Разом з Папою Римським реформував УГКЦ

ством. Андрея Шептицького була юридична освіта, відтак батьки бачили саме у цьому велике майбутнє сина. Втім, сам майбутній Митрополит серйозно роздумував про чернецтво і через це вирушив у Рим до Папи Лева XII. Святішому Отцю Шептицький розповів про своє бажання йти у монастир Василіянського Чину. Папа у той час мав грандіозні плани щодо УГКЦ і тому благословив рішення Шептицького піти у монастир.

У 1900 році Папа оголосив Андрея Шептицького Митрополитом Галицьким, і відтоді розпочався розвиток греко-католицької церкви в Україні, зокрема у Галичині.

Митрополит Шептицький вважав, що Українська греко-католицька церква має шанси стати сполучником між Східною та Західною церквами, а отже, вбачав однією зі своїх місій – об'єднання усіх християн.

Факт 3. Як політик дбав про українську державність

Митрополит Андрей Шептицький був членом Палати панів австрійського парламенту і депутатом Галицького сейму, де захищав та відстоював права українців у Австро-Угорщині.

Після Жовтневої революції у 1918 році Шептицький виступив з промовою, де захистив права кожної нації у імперії, яка, за його переконанням, мала право на самовизначення.

Під час Другої світової війни Андрей Шептицький очолював Українську Національну Раду. Він негативно ставився до німецького окупаційного режиму та виступав за створення уряду Української держави.

У Митрополита було особливе ставлення до явища патріотизму – він вважав, що воно нероздільно з християнством, а отже, не повинно нести у собі жодного насильства.

«Християнин може і повинен бути патріотом! Але його патріотизм не сміє бути нена-

Факт 4. Турбувався про освіту свого народу та був щедрим меценатом

вистію!», – вважав він.

Митрополит був відомий не лише за свій вклад у розвиток греко-католицької церкви в Україні, а й завдяки своїй меценатській роботі.

Андрей Шептицький заснував Львівську греко-католицьку богословську академію, Богословське наукове товариство, український католицький інститут.

У 1905 році засновує Український національний му-

зей, відстоює ідею Українського університету у Львові. Шептицький підтримував діяльність приватних шкіл, товариства «Просвіта», «Рідна школа», НТШ, об'єднання «Луг», «Пласт» тощо.

Роль глави УГКЦ у духовному, фізичному та соціальному житті українського народу важко переоцінити: він відкривав садочки і школи, допомагав молодим художникам, у соборі Св.Юра організував Народну школу ім. Грінченка для бідних дітей, повіддавав усі свої землі для створення там шкіл, заснував Народну лікарню, де могли безоплатно лікуватися бідні. До кінця свого життя Митрополит допомагав кожній людині, що просила його допомоги, як духовно, так і матеріально.

Під час Другої світової війни владика відновив роботу

Факт 5. Засуджував нацизм і рятував євреїв

Українського Червоного хреста – для допомоги пораненим, хворим та полоненим.

Митрополита Андрея Шептицького не раз висували на звання «Праведника народів світу» - за його заслуги перед єврейським народом у часи нацистської окупації. Він був чи не єдиним українцем, що не боявся відкрито засуджувати Голокост і особисто врятував 150 євреїв, переважно дітей, від знищення німцями.

У своїх посланнях Митрополит виступав проти переслідування і знищення євреїв, відкрито писав про це і нацистському керівництву. За ініціативи владика євреям видавали фальшиві документи, аби ті могли втекти за кордон. За порятунок та підтримку

ВАЖЛИВО

Зміни до Конституції загрожують інституту сім'ї в Україні

16 липня 2015 року Божого Блаженніший Святослав, Глава УГКЦ, звернувся листом до Голови Верховної Ради України, голови Конституційної комісії Володимира Гройсмана у справі змін до Конституції України.

Високодостойний Володимире Борисовичу!

Звертаюся до Вас у важливій справі змін до Конституції України. Щойно ми отримали остаточний варіант проекту розділу II, підготовленого Робочою групою з прав людини Конституційної комісії. На жаль, майже всі пропозиції змін до Конституції України, які висловила Всеукраїнська рада Церков і релігійних організацій у своєму листі до Вас від 12.06.2015 року та представляла їх на робочих засіданнях Робочої групи, були відхилені.

Замість цих, узгоджених між собою релігійною спільнотою, об'єднаною у Всеукраїнській раді Церков і релігійних організацій та яка представляє понад 95 відсотків віруючих людей України, було враховано протилежні за суттю пропозиції до нової редакції Конституції України, запропоновані окремими членами Комісії.

Ці формулювання, насамперед, містять у собі серйозні загрози для інституту сім'ї в Україні, традиційних для українського суспільства взаємовідносин подружжя як союзу чоловіка та жінки, а також створюють підґрунтя для легалізації неприйнятних для морального здоров'я та природного розвитку суспільства одностатевих партнерств (статті 27 і 35 проекту). Ці пропозиції загрожують штовхнути Українську Державу у прірву гріха аморальності, руйнації сім'ї як базового інституту суспільства та популяризації неприродних для людської особистості стосунків між особами однієї статі.

Обґрунтування таких сумнівних пропозицій посиленнями на європейський досвід є недоречним, адже в країнах Європейського Союзу є протилежні погляди на питання антидискримінаційного законодавства, шлюбу та сім'ї, правових можливостей для представників сексуальних меншин. Зокрема, Польща, Хорватія, Угорщина, Італія, будучи членами Європейського Союзу, демонструють свою відданість традиційним сімейним і моральним цінностям, маючи заборону одностатевих партнерств на законодавчому рівні, а в деяких країнах і в тексті конституції.

Це ж стосується й інших статей, про редакцію яких йшлося у вищезазначеному листі. Зокрема, проекту статті про свободу думки, совісті і релігії у якій залишили норму про відокремлення «школи від церкви», проігнорували майже всі пропозиції Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій щодо конституційного впорядкування сфери суспільних відносин у трикутнику: держава – церкви і релігійні організації – громадянське суспільство.

Враховуючи зазначене, ще раз наголошуємо на необхідності врахування у той чи інший спосіб засад самобутності та традиційних для українських громадян принципів людських взаємовідносин, відображених у пропозиціях Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій до Конституції України, текст яких додаємо й до цього листа.

Із запевненням про молитви та архиєпископським благословенням
Джерело Департамент інформації УГКЦ
† СВЯТОСЛАВ

СВЯТКОВИЙ СЕРПЕНЬ

Успіння Пресвятої
Богородиці

Наш церковний рік не тільки багатий на різні богородичні свята, але він також ними починається і завершується.

Його розпочинає Різдво Пресвятої Богородиці, а завершує її славне Успіння.

День смерті Пресвятої Богородиці називається в нашій Церкві усінням, бо її тіло після смерті не зазнало тління, але разом із душою було взяте до Неба. Не маємо історичних даних, як довго Божа Мати перебувала на землі після Христового вознесіння, ані коли, де і як Вона померла, бо про це у святому євангелії ніде не сказано. Основу свята успіння творить священна традиція Церкви від апостольських часів, апокрифічні книги, постійна віра Церкви та спільна думка святих отців і вчителів Церкви першого тисячоліття християнства.

Успіння належить до найдавніших Богородичних свят. Його започаткували в Єрусалимівдовзі після собору в Ефезі (431 р.). первісна назва — «Свято Марії Богоматері». У IV ст. свято отримувало свою теперішню назву.

Існує певна аналогія між іконою «Успіння Богороди-

ці» та іконою «Воскресіння Христове». Західні іконописці виділяють у житті Христа два моменти. Спершу смерть і зісхід в Ад, а потім — Воскресіння. На сході зісхід в Ад вважають Воскресінням, адже смерть уже подолана смертю. Та сама концепція також виражена на богородичних іконах: тут успіння є пробудженням у Царстві Божому.

На передньому плані ікони бачимо сцену смерті: душа виходить із тіла. Але вона не сходить у «царство смерті» - Ад і не представ перед судом. Її бере на руки Христос. божий Син тримає в руці душу своєї Матері з такою ніжністю, з якою вона тримала на руках Його — волоченого Бога в подібності дитяти. Лик Богородиці вхвилину смерті передає спокій, її очі запліснені, руки складені на грудях.

Дивним може видаватися епізод, який на деяких іконах Успіння зображають перед труною: якийсь єврей хоче

торкнутися Богородиці руками, але ангел без вагань відрубав її мечем. У такий буквальний спосіб історія виявляє сувору настанову: забороняється наблизитися до таємниць потойбічного життя з тою ж цікавістю і з тими ж методами пізнання, які застосовуються до явищ цього світу.

Але найбільш дивовижним з доматичної точки зору найбільш глибоким іконографічним мотивом є не вознесіння Богоматері у центральній сцені, а сходження на землю Христа серед херувимів, у славі, яка належить Йому в кінці віків. Отже перехід від цього життя до іншого здійснюється через Христа, через Його присутність.

Патріарша літургійна комісія УГКЦ. Календар 2015

СВЯТКОВИЙ СЕРПЕНЬ

Їхнім одягом була Слава
Господня

В момент Преображення Ісусове обличчя сяяло, наче сонце і одяг став білим, наче сніг. Оцим своїм вчинком Господь показав ученикам не лише свою майбутню славу, а й славу всіх людей, яка чекає їх у вічності. Згадаймо, який одяг носили перші люди до гріхопадіння?! Їхнім одягом була Слава Господня. Лише після гріхопадіння люди почали носити одяг, щоб приховати свій сором і наготу.

Сама назва свята «Преображення», а не Переображення, вказує на те, що людина має повернутись до первинно-божественного стану, відновити свою втрачену красу і чистоту безгрішного тіла. Земне

життя людини — час очікування і приготування, преображуючи «цей світ» тлінності і гріховності до світу нового, до вічності. Преображення — це постійний процес перетворення часу світу, який проминає і все земне зникає з ним до часу нового світу непроминаючого, в якому все створіння вічно існує.

Тож момент життя на землі, це свого роду «повернення» до неба, до тієї краси слави, якою наділив Творець своє творіння. Це стан, коли нема смерті, гріха і вся природа вже не родить бур'яну, а лиш приносить користь людині і славить свого Творця. Тому і першоплоди природи приносимо Богові в цей день на знак подяки за Його творіння.

Таким чином, для віруючої людини кожен день, кожна хвилина, наповнена вічністю нового творіння: «Ось, нове творю все» (Од. 21, 5)

о. Володимир Вінтонів

ДУМКА

Спільнота!?

Про перших християн написано, що «вони постійно перебували в апостольській науці та спільності, на ламанні хліба й молитвах.» (Діян.2:42). Що ж означає ця «спільність» або, як написано в іншому перекладі, «спільнота братерська»?

Щоб краще зрозуміти, чим є правдива братерська спільнота, уявімо собі добру, велику сім'ю, де є багато братів та сестер. У такій сім'ї завжди є взаємодопомога, можливість висловитися, розділити радість і смуток, отримати пораду та підбадьорення.

Подібно і в християнській спільноті. Але слід пам'ятати, що тут на першому місці стоїть не просто взаємодопомога, хоч вона є дуже важливою, основою, центром і джерелом спільноти має бути Христос! Плодами згуртування навколо Ісуса є прослава Бога, спасіння власної душі та тих, хто поряд, зростання у святості й любові. А щораз більша злука з Господом - це досягнення мети спільноти! Любов до Бога неможлива без справжньої дієвої любові до ближнього, і саме у спільноті ми вчимося по-справжньому любити.

У першому посланні до Коринтян апостол Павло прирівнює християн до людського тіла, де кожний орган потрібний тілу, ніхто не є сам по собі і ніхто не може сказати: «Я самодостатній і мені нікого не потрібно». Члени тіла діють в єдності для спільної мети. Так само і ми служимо своїми дарами іншим та дозволяємо, щоб інші служили нам.

Чи необхідною для спасіння є жива християнська спільнота? Святе Письмо чітко і багаторазово наголошує, що спасіння є тільки в Ісусі Христі, а Христос є у спільноті. Він сам сказав: «...бо де двоє або троє зібрані в моє ім'я, там я серед них.» (Мат.18:20)

Коли Ісус почав свою публічну діяльність, Він зібрав навколо себе спільноту апостолів, коли посилав їх з проповіддю, - посилав спільнотами - по-двоє (пор.Мат.6:7). У день П'ятидесятниці Святий Дух сходить на учнів, зібраних разом, які перед тим спільно молилися дев'ять днів! Взагалі, коли читаємо Діяння, то бачимо, що християни практично нічого не робили поодиночки.

За роки свого християнського життя я зустрічався з багатьма людьми, які, перебуваючи деякий час у живій спільноті, потім з різних причин залишалися без спільноти. Я бачив, як поступово згасала ревність до служіння Богу і Церкві. Тому я переконаний, що жива спільнота необхідна як мирянам, так і священникам!

Андрій Кобрин

ПОДОРОЖ

«... до «раю» на землі»

З Божої волі мені довелося з парафіянами здійснити паломницьку поїздку до Зарваниці. Це місце я відвідала втретє. Але цього разу паломницька подорож мене вразила по-особливому.

З віком та часом змінюється світогляд та погляд на життя; розуміння істинності та присутності Бога, а також пізнання Бога у житті. Хотіла б поділитися враження від цієї духовної поїздки.

Паломництво святим місцем — це час, коли людина задумується, аналізуючи власне життя, забуває буденні життєві проблеми. Прибувши на святе місце я мала можливість взяти участь у Святій Літургії. Тілом та душою відчула потребу прийняти Євхаристію у своє серце, як говорить Господь Бог через євангелиста Івана: «Якщо не споживатимете Тіло Чоловічого Сина і не питимете

Його Кров, не матимете життя в собі (Ів. 5,53).

Після Святої Літургії ми ішли хресною дорогою, яка знаходиться у лісі. Йдучи дорогою Христа, нас супроводжував

спокій і тиша, шелест дерев та мелодійний легкий спів пташок. А у серці палала любов та духовна радість.

Після походу хресною дорогою побували біля джерела Святої Анни, яке зцілює тілесні та душевні немочі. За словами паломників, люди, які приїжджають до цього джерела з вірою у оздоровлення, отримують чудо — зцілення.

Христос до всіх промовляє такі слова: «Будь вірний до смерті і дам тобі вінець життя» (Одкр. 2,10). Віра для кожного християнина має особливе значення в житті, а особливо для нас, паломників. Богородиця у Зарваниці відкрила Бога людині особливим способом. Віра людей проявляється у тому, що прибувають у святе місце, моляться, стають у чергу, щоб набрати святої води для оздоровлення душі і тіла. Саме тут, у Зарваниці, я

побачила багато людей, які живуть не за цим світом, а у цьому світі. Тобто, вміють виокремити для себе цінності. Багато склали подяку Богові за всі дари та добра, які Господь дає для життя, тобто розуміли істину, що все добро походить від Господа Бога. У сучасному світі дуже часто можна почути твердження: «це я досягнув», «це моя заслуга», тобто відкидається і забувається про волю Божу.

Перш за все, Зарваницю я б назвала місцем «раю» на землі, адже це місце, де люди переживають зустріч з Богом та збирають духовні скарби». «Збирайте собі скарби на небі, де ні міль, ані хробацтво не нівечить, і де злодії не пробивають стін і не викрадають» (Мт.6.20).

Повернувшись з духовної поїздки я відчула, що у душі відкрився зовсім інший світ для пізнання Господа Бога та дороги до Царства Божого. На серці я відчула спокій, мир, любов та Божу присутність у різних ситуаціях.

Хай Господь Бог благословляє на здійснення нових паломницьких подорожей!

Учасниця паломницької подорожі

ПОСЛАННЯ З МИНУЛОГО

Молитва посвяти
українського
народу

Усемогучий Боже і Царю слави, Ісусе Христе, що цілим серцем любиш увесь людський рід, а у Свого безмежного Провидінню безнастанно піклуєшся кожним народом зокрема, глянь милосердно на наш український народ, що з повною надією прибігає до Тебе, свого найліпшого Отця і премудрого Царя.

Ми, діти цього народу, послухні Твоїй святій Волі, любимо всі народи, що Ти їх відкупив Своєю Кров'ю на хресті, а свій український народ любимо перед усіма іншими; тому-то з любові до нього, а радше до Тебе, наш Боже, просимо: прости йому всі провини, поправ злі його нахили, а добрі скріпи, змилосердися над ним у його потребах, борони його перед несправедливостями неприятелів та зливай на нього обильне благословення Твого пресвятого Серця.

Благаємо в Тебе також особливої опіки й помочі для нього, щоби серед стільки до свідів та спокус диявола і його слуг він міг і зберегти небесне світло віри, і поконати своєю витривалістю в добрім усякі труднощі та тим самим завжди належати до благословенного Твого Царства.

Зішли йому святих Своїх слуг, аби прикладом і словом були йому добрими провідниками, дай йому численне та добре й ревне духовенство. Заопікуйся його молоддю, щоби ласки хрещення не трапила, а щоби одержувала основне християнське виховання, легко знаходила чесну працю й достаточний заробіток та виходила на вартісних синів Церкви й Батьківщини. Благослови всі родини, щоби панувала в них згода й любов, аби батьки були прикладними й ревними християнами, а матері визначалися побожністю і дбайливістю у виховуванні дітей.

Стережи наші родини перед пошестю протинного природі гріха, що нищить самі основи християнського подружжя, а весь народ веде в погибіль. Заохоти з-посеред

нас багато до досконалішого життя, поклич відповідних до монашого стану, до апостольських праць, до геройських жертв за справи

Церкви й народу. Просвіти всіх його синів, наклони їхні серця, щоби найліпше пізнали й визнавали святую віру та тим почували себе щасливими, щоби стояли при ній непохитно, хоч і треба було б понести мученичу смерть, і щоби на законах цієї святої віри влаштували ціле своє життя.

Благослови також і дочасне добро Українського Народу. Дай йому на свободі розвивати її природні, Тобою дані, сили, обдари правдивою, незіпсованою освітою, благослови його праці на всіх ділянках економічного й політичного життя, науки й добробуту. Спасай безробітних від біди їх положення. Поблагослови всіх і все, щоби ця Нація, живучи мирно і щасливо, могла Тобі краще служити та при Твоїй помочі одержати вічну небесну славу.

Пресолодкий Ісусе. Відкупителю людського роду, поглянь на нас, що покійно припали перед Твоїм престолом! Ми Твої й Твоїми хочемо бути, але щоби з Тобою ще більше з'єднатися, кожний із нас посвячується доброохотно пресвятому Твому Серцю. Багато Тебе не пізнало, багато від Тебе відступило, погордивши Твоїми заповідями; змилосердися над ними, Всецарю Ісусе, і пригорни всіх до Свого святого Серця. Будь Царем, Господи, не лиш тих вірних, що не відступили від Тебе, але і блудних синів, що покинули Тебе; дай, аби скоро повернули до родинного Дому та не погибли з нужди й голоду. Будь Царем тим, що звели їх блудні науки або розділи незгоди, і приверни їх до джерела правди та єдності віри, щоби скоро стало одно

стадо й один пастир.

Будь Царем і всіх тих, що живуть у старому забобоні поганства; зволь і їх вирвати із тьми та привести до світла й Божого царства. Ще й поглянь оком Твого милосердя на синів того народу, що був колись народом особливо любленим. Нехай і на них, мов живець відкуплення й життя, сплине та Кров, що її колись кликали на себе.

Дай, Господи, Своїй Церкві без насилля і злиднів свободно розвиватися, пішли всім народам лад і мир, учини, щоби від краю до краю землі лунав лиш один голос: Слава Божественному Серцю, що в Ньому наше спасення, Йому честь і слава навіки.

А Ти, Царице й Мати усього християнського світа, а тим самим і нашої України, пресвята Богородице, та святий Архангеле Михаїле, і святий Володимире, та святий Йосафате й усі покровителі нашого народу, завжди опікуйтеся ним, аби став народом святим та сповнив своє післанництво, наложене йому Богом, передовсім, аби на вернувши Схід до світла віри, щоби причинився до спільного добра людського роду, щоби був поміччю та потіхою святої Церкви, а Тобі, Христе, Цареві слави, щоби приносив безнастанно славу, честь і поклін на вічні віки. Амінь.

*Андрей Митрополит
Надр.: Твори морально-
пасторальні. - Рим, 1983.
- С. 46-47.*

*Молитва Андрея
Шептицького «За Україну і
український нарід»*

Підготував о. Андрій
Соколовський

ОБРЯД

Священство —
погляд з середини. Частина 2

У попередньому номері ми говорили про священство та ієрархію у Церкві. Пригадаю, що ієрархія Церкви розпочинається з Господа нашого Ісуса Христа, а його наступниками на землі є єпископи. У свою чергу, єпископи висвячують священників та дияконів для служіння Богові і людям.

Якщо запитати: «Де служити священник?» - багато людей дадуть відповідь: «на парафії». Отже, як є ієрархічна структура в духовенстві, так само ієрархічно і є побудована Церква.

Для кращого розуміння цього поділу, порівняємо його з державним поділом. Церква — це держава. Патріархат прирівнюємо до столиці, митрополію — до області, єпархію (екзархат) — до району, а парафію — до міста або села.

Як державу очолює президент, так Церкву — патріарх. Вищим ступенем священства є єпископ, незалежно від того, чи це патріарх, чи єпархіальний єпископ. Заступником єпископа у кожному деканаті є отець-декан, який є звичайним священнослужителем і виконує покладені на нього обов'язки єпархією. Кожен священник має обов'язки на парафії, окрім цього може бути капеланом — праця для вузького кола людей (опіка лікарнею або військовою частиною).

Також священники можуть бути одружені або неодружені (целібат). Після закінчення семінарії семінарист може одружитися, якщо бажає, та прийняти з рук владики священства дияконату. Після цього стає священником.

Неодружений священник має можливість бути обраним у кандидати в єпископи на синоді єпископів і отримати дар єпископату з рук щонайменше двох єпископів (хіротонія).

о. Ярослав Кондратик

...ЦЯ ІСТОРІЯ

Чому священники такі
погані?

Сестра Брідж Маккенна має дар зіллення. Але зараз не про це...

Цю історію вона розповідала мільйон разів, бо й справді — історія сестри Брідж Маккенна OSC заслуговує на те, щоби її розповідати. Лікарі попереджали: решту життя вона проведе в інвалідному візку, але сталося чудо: вона повністю одужала. Та це лише один епізод її незвичайної духовної мандрівки.

1971 року під час Євхаристії с. Брідж почувала голос Христа, котрий доручив їй особливу місію: проповідувати священникам. «"Говоритимеш до священників, станеш Моїм знаряддям", — сказав мені Ісус. Це сталося 24 травня. Протягом п'яти-шести годин я переживала містичний досвід, екстаз. У духовний спосіб Бог показав мені увесь обряд свячень. Я плакала», — згадує той день сестра, ніби це було вчора. Спаситель попередив про «кризи», які переживатимуть священники, а також про зменшення їхньої кількості, розповідає вона. Ісус просив с. Брідж служити священникам, зміцнюючи їхню віру.

«Між нами відбулася розмова: я запитувала Христа й діставала конкретні відповіді», — продовжує сестра.

«— Я запитала Господа:

— Чому священники такі погані?

— Що ти хочеш цим сказати? Вони — Мої, а чи Я даю щось погане?»

Відтоді сестра Брідж, слухняна закликів Спасителя, зустрілася із тисячами священників у різних куточках світу. Вона підтримує їх, заохочує, попереджає та спонукає до активної душпастирської діяльності й духовного зростання.

«Ісус сказав мені також, що багато покликаних ніколи не стануть священниками, не принесуть плодів, позаяк не дістануть необхідної підтримки зі сторони близьких. Я хочу, щоби ти розповідала також і родинам про те, що означає бути священником. Велике благословення — виховати священника», — розповідає с. Брідж Маккенна.

Вона має також дар зіллення. Однак переконана: лікує Господь, який використовує її як «інструмент».

Сестра Брідж каже, що іноді чує питання на зразок: «Може те сказати, що мене спіткає у майбутньому?», або «Чи стану я єпископом?». «Мене про це, на жаль, не інформують», — жартує вона у таких випадках.

Ми живемо у важкий час, Церква має багато проблем та викликів, переживає злети і падіння, вірні втрачають довіру до церковної ієрархії. «Сподіваємося, що це спонукатиме Церкву звернути увагу на формацію священників, які справді мають покликання», — каже сестра. — Сьогодні уже «не престижно» бути священником, священників нерідко зневажають і принижують. І це добре, адже наша нагорода в Небі!»

Джерело: CREDO

БАНКІВСЬКІ РЕКВІЗИТИ БЛАГОДІЙНОГО ФОНДУ «БЛАЖЕННОГО ОМЕЛЯНА КОВЧА»

Реквізити фонду:

ПРИВАТБАНК

№ поточного рахунку: 26002060880575

Код ЄДРПОУ: 36848628

МФО: 325321

ТБЕВ 10013/02 ФЛОУ АТ «ОЩАДБАНК»

Розрахунковий рахунок: 2600130716795

ЗКПО: 36848628

МФО: 325796

ВЗАЄМЕНИ

Чи Варто ?

ПОСТАТЬ

Релігієзнавець Андрій Юраш вважає, що нинішня ситуація є унікальною, адже таких сприятливих умов для створення єдиної Помісної Церкви, як зараз, ще не було.

Про це він сказав у коментарі для «Радіо Свобода»: «Зараз не лише з боку обох Церков є реальне прагнення до об'єднання, а є й величезний тиск суспільства. Соціологічні дослідження фонду «Демократичні ініціативи» і центру «Соціс» свідчать, що в разі, якщо зараз

Церкви не реалізують шансу на об'єднання, суспільство не зрозуміє цього.»

Сьогодні ідея створення єдиної помісної церкви в Україні сформована на фоні Революції гідності, а з часом підживлена агресією Росії. Усе суспільство залишається свідком рушійної сили, яка полягає у єдності народу, церкви і влади. На майдані під час Революції гідності було фактично стерто межі не те що конфесійні, але і релігійні. Разом

в одному напрямку. **Що є довіра та голос, який чувають, для тих, хто творить політику?**

ною молитвою ділили православні, католики, протестанти, мусульмани і юдеї. Тоді молитва за мир єднала всіх, а в Криму кримські татари дозволяли християнським священикам служити літургію у своїх мечетях. У таких моментах не відчувалося чогось накинутаго політикою чи даниною суспільству, а відчувався провід Святого Духа, дар, даний Богом. Натомість зараз мова про створення помісної церкви зумовлена політичною волею.

Політична еліта нашої держави стала свідком незбагненої для «власність імущих» батьківського авторитету Церкви,

особливо в критичних ситуаціях, коли голосу оратора із сцени ніхто не чує, та тихий голос Церкви зупиняє помсту

то створення квазіцерков, на кшталт «догналітів» очолюваних харизматичними лідерами. І врешті, по-третє, це перетво-

неконтрольованої юрби. А з сцени із тихою заздрістю спостерігала за ростом довіри висловлюваної в сторону «тої» упослідженої Церкви

Сьогодні в політичній, судовій і інших корумпованих сферах годі знайти хоча б тінь правди і розуміння. Тому певний відсоток людей, та навіть кожен, хто відчуває справгу істини, не знаходячи її у суспільстві, іде шукати, принаймні, розуміння до Церкви.

Що є довіра та голос, який чувають, для тих, хто творить політику? Лише ще один інструмент впливу на свій електорат. Напрошується висновок, що об'єднання церков в Україні, принаймні, на сьогодні продиктоване не Святим Духом, а волею когось із людей, хто намагається використати «вдалу» ситуацію у державі.

Створення помісної церкви на сьогодні може призвести до важких наслідків: по-перше, здатне поглибити прірву розколу між необ'єднаними Церквами; по-друге, призвести до церковного сепаратизму, тоб-

“**«Щоразу, коли Держава, навіть власна, хоче використовувати Церкву для своїх політичних цілей, чинить над нею насилля.»**

рення церкви на потужний інструмент впливу політики на суспільство, - що мають віряни у Росії, де церква московського патріархату стоїть на службі кремля і є одним із інструментів пропаганди.

Глава УГКЦ Патріарх Святослав у день престольного празника Патріаршого собору Воскресіння Христового УГКЦ у Києві під час проповіді сказав: «Щоразу, коли Держава, навіть власна, хоче використовувати Церкву для своїх політичних цілей, чинить над нею насилля. Умова невтручання Держави в церковне життя є необхідною умовою її розвитку..... усяке церковне єднання, яке виходить ззовні, яке написано в якомусь державному кабінеті, не тільки не допомагає, а навіть чинить нові поділи. Ось чому ми, з одного боку, працюємо і молимося про досягнення єдності Церков, а з іншого – проголошуємо необхідність свободи Церкви і партнерських стосунків із нашою Українською Державою».

Молимося за з'єднання всіх християн, об'єднаних Христом. **о. Олег Федішин**

Учні із пильністю і заінтригованістю спостерігали за процесом. Після того, як воїн пішов, один із учнів не стримався:

Вчителю, для чого ви терпіли образи? Потрібно було кинути йому виклик!

Мудрий самурай відповів: Коли вам приносять подарок і ви його не приймаєте, кому він належить?

Своєму господарю, - відповів учень.

Це стосується і заздрості, ненависті та образ. До тих пір, поки ти їх не приймеш, вони належатимуть тому, хто їх приніс.

Випуск багодійного фонду Омеляна Ковча редактор випуску о. Олег Федішин

Топ-10 цікавих фактів з життя Андрея Шептицького

Продовження, поч на ст. 1

Факт 6. Умів поводитись із бізнесом, реформував банківську справу

свреїв під час Голокосту Митрополита посмертно удостоїли нагородою Яна Карського.

Уміння вести бізнес Андреем Шептицьким допомогло тогочасному релігійному середовищі накопичувати капітал, вкла-дати його у нужди населення та розвивати греко-католицьку церкву.

УГКЦ не один раз намагалась створити свій банк. Але їй це не вдалось, аж поки цим не зайнявся владика Шептицький. Для початку він створив українське страхове товариство «Дністер», яке надавало послуги усім релігійним об'єднанням. Відтак, коли у «Дністрі» накопичився певний капітал, Шептицький перетворив страхову компанію у банк, який не лише успішно працював, але й збільшував свої фінансові можливості.

Для Андрея Шептицького важливо було, аби банк та інші фінансові структури базувались саме в Україні, адже у той час усі гроші з нашої держави вивозились у Відень. Завдяки злагодженому менеджменту та розумному керівництву Шептицькому вдалося зробити неймовірне – створити фінансові гілки у селах та районах.

Митрополит Шептицький фінансував господарство, закупував нову техніку коопера-тивам, бо розумів, що економічний розвиток багато у чому залежить від продуктивності та швидкості праці.

Глава УГКЦ дуже добре розбирався у мистецтві, зокре-ма у іконописі. Це було зумовлено, мабуть, і тим, що і він сам мав талант до малювання. Малювати ікони Шептицького та його братів учила мати.

Коли у 1901 році владика оселився у митрополичих палатах на Святоюрській горі, він почав збирати колекцію рідкісних ікон.

Усі мистецько - духовні скарби він переніс у Національний музей. Одна з найбільш цінних ікон, що викупив Андрей Шептицький – це Богородчанський іконостас, який владика повернув Україні з Варшави.

Митрополит створював художні школи, виділяв митцям сти-пендії на навчання у Європі, купляв їхні твори на аукціонах.

Митрополит Шептицький був справжнім мисливцем за міркунамибулами, пам'ятками українського письменства та культури. Також він привозив з Європи цікаві екземпляри книг, які збирав у своїй колекції.

Національний музей у Львові отримав неймовірну літературну спадщину від Андрея Шептицького – понад 3 тисячі книг, хоча його колекція нараховувала не менше 20 тисяч.

На жаль, у радянські часи після смерті владика більшість книг з його колекції спалили.

Пам'ятник Митрополиту Шептицькому у Львові вперше відкрили у 1935 році – у день 30-річчя Національного музею. Автором першого пам'ятника Шептицькому був відомий у той час Сергій Литвиненко.

Цей пам'ятник знищила Радянська влада після Другої світової війни, а про відновлення його мова йшла не раз, втім до діла ця справа не доходила.

Другий пам'ятник у Львові з'явився 26 липня 2015 року на площі Святого Юра – там, де провів більшу частину свого життя Андрей Шептицький.

Митрополита Шептицького та усю його родину переслідувала радянська влада, втім він не утік з України та продовжував свою благодійну та освітянську роботу. У 1939 році брата владика Лева разом з дружиною та дітьми розстріляли працівники НКВД, маєток родини розграбували та понищили.

Під час Першої світової війни Митрополита Андрея відправили у заслання, та після повернення на Батьківщину він все одно продовжував розвивати церкву.

У вересні 1944 році Андрей Шептицький тяжко захворів, і передчуваючи свою смерть, скликав до себе монахів, яким заповів не здаватися перед більшовицькою владою.

«Наша Церква буде знищена, розгромлена більшовиками. Але держіться, не відступайте від віри, від святої Католицької Церкви. Вона буде гарнішою, величавішою від давньої та буде обнімати цілий наш народ.

ПРИТЧА

Заздрість і гнів

Жив старий і мудрий самурай. У нього була група учнів, яких навчав мудрості і бойовому мистецтву. Одного дня підчас занять до нього прийшов молодий воїн, відомий своєю гордістю і жорстокістю.

Його улюбленою тактикою був прийом провокації: він ображав свого супротивника, який переповнювався гнівом і приймав виклик, але в пориві гніву вчиняв помилку, за помилкою і програвав бій.

Так сталося і в цей раз: воїн крикнув кілька образливих

слів і спостерігав за реакцією мудрого самурая. Але він неперушно продовжував проводити свій урок, не звертаючи на пихатого воїна.

Провокації і образи тривали кілька разів. Коли самурай не відреагував у черговий раз на образу, роздратований воїн пішов своєю дорогою.